

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: O. E. O., narozený X
státní příslušnost Marocké království
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2025, č. j. KRPU-130445-31/ČJ-2025-040022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 4. 7. 2025, č. j. KRPU-130445-31/ČJ-2025-040022-ZZC, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na devadesát dnů ode dne omezení svobody žalobce, který nastal dne 13. 7. 2025 v 01:20 hodin.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce poukázal na to, že dle úředního záznamu o podání vysvětlení uvedl, že na území České republiky před kontrolou německé policie vůbec nevstoupil. Tvzení, které následně podložil i řadou důkazů, ke kterým měl v té době a za ztížených podmínek zajištění přístup, je velmi významné a rozhodující pro zákonnost celého postupu. Poznamenal, že readmise mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo se kromě pravidel evropského legislativního rámce řídí ještě bilaterální dohodou mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích a ujednáním provádění dohody mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích, v České republice vyhlášeného jako sdělení číslo 5/1995 Sb. (dále jen „readmisní dohoda“). Žalobce se domníval, že vzhledem k okolnostem případu nebyl naplněn zákonný důvod pro readmisi do České republiky. Na území Česka před zásahem německé policie nikdy nebyl, z okolností případu a chování policie plyne, že vycházela čistě z faktu, že po dálnici A17 přijel ze směru České republiky. Žalobce naproti tomu v rámci readmisního řízení doložil několik dokumentů, které potvrzovaly tvrzení obsažené v jeho výpovědi, tedy tvrzení, že v České republice vůbec nebyl; šlo o dokumenty prokazující účel cesty k převzetí automobilu v Lipsku, z něhož přímá a logická cesta do místa zastavení německou policií přes Českou republiku prokazatelně nevede. Konání policejních orgánů naznačuje postup nejen v nesouladu s readmisními dohodami a schengenským hraničním kodexem, ale dle názoru žalobce může vykazovat také znaky kolektivního vyhoštění, které je zakázáno. Byl toho názoru, že k němu bylo ze strany německé policie přistupováno naprosto neindividualizovaně a že nedošlo k jednotlivému posouzení jeho situace. Byl z jejich strany brán jako jeden z mnoha, kteří přijíždějí po dálnici ve směru z České republiky.
3. Byl toho názoru, že v jeho případě vůbec nebyly dány předpoklady pro rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, zejména co do příslušnosti žalované. Nijak nezpochybnil platnost záznamu v schengenském informačním systému, nemohl však přejít fakt, že se na území České republiky dostal bez vlastního přičinění a v důsledku konání německých správních orgánů. V Česku nebyl a ani sem nechtěl. Žalovaná dle jeho názoru není k rozhodování vůbec příslušná. Uvedl, že pro účely zajištění nebyl dostatečně posouzen jeho zdravotní a duševní stav. Žalobce byl sice v rámci v rámci pohovoru na duševní a fyzický stav dotázán, z kontextu však vyplývalo, že otázka směřuje k jeho schopnosti provést pohovor, nikoliv k celkovému zdravotnímu a duševnímu stavu. Na tuto otázku opravdu odpověděl tak, že se cítí zdravý, toto tvrzení však nelze zobecňovat tak, jak to dělá žalovaná v jejím rozhodnutí. Zdůraznil, že trpí dlouhodobými psychickými potížemi, což prokazuje kopií lékařské zprávy od psychiatra, konkrétně trpí panickými atakami, má potíže se spánkem, ale i dalšími psychiatrickými problémy. Dále upozornil na to, že v průběhu pohovoru zmínil okolnosti, které považuje za důvody znemožňující jeho vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, jde zejména o příslušnost a politickou aktivitu v hnutí Venkov hájícího zájmy národnostní menšiny Amasingů.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve uvedla, že žalobci byl odepřen vstup do Spolkové republiky Německo jejími orgány, a nebyl tedy vrácen v readmisním řízení do České republiky. Po výpovědi žalobce žalovaná opakovaně žádala orgány Spolkové republiky Německo o převzetí žalobce zpět na její území, a to na základě readmisní dohody. Jelikož

převzetí žalobce bylo německou stranou opakovaně zamítnuto, postupovala žalovaná v souladu s právními předpisy EU o vzájemném uznávání rozhodnutí o vyhoštění občanů třetích zemí na základě skutečnosti, že žalobce není držitelem platného cestovního dokladu ani platného oprávnění k pobytu na území EU, jehož je Česká republika součástí a na základě záznamu v evidenci SIS, podle něhož se na žalobce vztahuje návratové rozhodnutí vydané v Belgii se zákazem pobytu v zemích EU, přistoupila žalovaná k zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

5. Žalovaná měla za to, že v tuto chvíli je zásadní, že žalobce pobývá na území EU bez cestovního dokladu a že mu bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění, což dokonce sám potvrdil. Poznamenala, že žalobce ví, za jakých podmínek může vstoupit a pobývat na území členských států EU, s tím, že nemá povolení nikde v rámci EU, je srozuměn, přičemž tvrzení, že si žalobce myslel, že jeho vyhoštění je platné pouze z Belgie, je nepodstatné. Výhrady žalobce vůči postupu orgánů Spolkové republiky Německo jsou v řízení o zajištění irelevantní, zásadní zůstává fakt, že žalobce má platný zákaz pobytu v EU vydaný orgány Belgie.
6. Žalovaná zdůraznila, že se řádně v napadeném rozhodnutí vypořádala s možností užití mírnějších opatření dle zákona o pobytu cizinců a jejich užití vyloučila s podrobným odůvodněním na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Poukázala na to, že ochota a schopnost respektovat případné uložené zvláštní opatření za účelem vycestování ze strany žalobce byla pro žalovanou podstatně snížena dosavadním chováním žalobce, tedy jeho cíleným a zcela promyšleným záměrem nelegálního setrávání na území EU, úmyslem cestovat do Holandska, neboť si byl vědom, jaké doklady potřebné k legálnímu pobytu potřebuje, přestože tyto nevlastní, byl srozuměn s tím, že právní předpisy upravující pobyt v EU nelegálním způsobem obejde. Tímto dal žalobce zcela najevo, že hodlá nerespektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území EU, natož respektovat povinnosti uložené zvláštním opatřením. Poznamenala, že žalobce v České republice nikoho nezná, finanční prostředky nemá a ani si je není schopen nijak zajistit. Z toho je dle žalované zřejmé, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování není v tomto individuálním případě namístě, neboť by jejich uložení byl ohrožen výkon vyhoštění. Nadto poznamenala, že z dosavadního jednání a smýšlení žalobce, který zcela vědomě nerespektuje právní předpisy nejen České republiky, ale i EU především týkající se podmínek vstupu pobytu, by v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování zcela pravděpodobně došlo k opětovnému pokusu žalobce nelegálně pokračovat v cestě do Schengenského prostoru a do cílové země, kterou je Holandsko, což sám při výslechu potvrdil.
7. Žalovaná řádně posoudila přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce na straně 10 jejího rozhodnutí. Současně žalovaná hodnotila žalobcem uváděné překážky vycestování, a to zejména na straně 13 a 14 jejího rozhodnutí. Z tvrzení žalobce nevyplývaly žádné individuální skutečnosti týkající se jeho osoby a nasvědčující tomu, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl skutečně vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, že by byly dány faktory zvyšující riziko, že je terčem útoků způsobujících vážnou újmu. Vzhledem k pobytové historii žalobce, ke zprávě Ministerstva vnitra z 3. 7. 2025, která hodnotí Maroko jako bezpečnou zemi, a s ohledem na fakt, že Maroko je v seznamu bezpečných zemí, žalovaná jednoznačně došla k závěru, že žalobcem udávané obavy nejsou relevantní, individualizované obavy vyhodnotila tak, že nezakládají důvody znemožňující vycestování. Konstatovala, že žalobce opustil svou zemi legálně, bylo mu uděleno vízum, odcestoval tak s vědomím orgánů Maroka a nic nenaznačuje tomu, že by měl mít při návratu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

problémy. Poznamenala, že žalobce pobýval v Belgii od roku 2019 do roku 2022, pobyt mu nebyl prodloužen, to neřešil a zůstal dál v EU a vstupoval do dalších zemí bez povolení. Nelegální pobyt žalobce neřešil, fakt, že platnost jeho cestovního dokladu vypršela, taktéž ignoroval, páchal kriminální činnost, za což byl v Belgii odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody. Sám žalobce uvedl, že o azyl po celou dobu nikde nežádal, a neučinil tak doposud ani na území ČR. Poukázala na to, že žalobce by v případě propuštění odcestoval do Holandska, do Maroka se vrátit nechce.

8. Žalovaná poukázala na to, že žalobce dle protokolu ze dne 13. 7. 2025 uvedl, že je schopný odpovídat na otázky, necítí se dobře po psychické stránce, léky neužívá, více se ke svému zdravotnímu k tomu nevyjádřil, při vyšetření před umístěním do policejní cely lékaři taktéž neuvedl žádné obtíže. Pokud má žalobce nějaké zdravotní komplikace, je možné si vyžádat návštěvu lékaře v rámci zajištění zařízení pro zajištění cizinců.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce byl dne 13. 7. 2025 v 1:16 hodin kontrolován hlídkou cizinecké policie u bývalého hraničního přechodu Petrovice-Bahratal, krátce poté, co byl žalobci ze strany orgánů Spolkové republiky Německo odepřen vstup na jejich území. Žalobce cizinecké policii na výzvu k prokázání totožnosti předložil ke kontrole pouze svůj belgický řidičský průkaz s platností od 7. 5. 2021 do 7. 5. 2031, jiný doklad u sebe neměl. Lustrací v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je vedený v schengenském informačním systému s platností od 21. 3. 2024 do 20. 3. 2029 jako osoba, na kterou se vztahuje rozhodnutí o navrácení dle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1860, které je spojeno se zákazem vstupu a pobytu, přičemž lhůta k dobrovolnému vycestování žalobce ze Schengenského prostoru uplynula ke dni 21. 3. 2024. Na základě zjištěných skutečností byl žalobce přítomnou hlídku na místě dne 13. 7. 2025 v 1:20 hodin zajištěn a eskortován na oddělení cizinecké policie k provedení dalších úkonů. Ve své výpovědi ze dne 13. 7. 2025 žalobce uvedl, že opustil Maroko v roce 2019 na základě holandského víza, poté, co přiletěl do Holandska, odcestoval do Belgie za příbuznými a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požádal tam o pobyt. V Belgii byl žalobci pobyt povolen, a to až do roku 2022, následně již nebyl prodloužen, což neřešil a pobýval v Belgii i nadále. V roce 2023 se v Belgii dopustil několika drogových deliktů, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody a vyhoštění. Z výkonu trestu v Belgii žalobce po propuštění odcestoval do Španělska, neboť měl za to, že vyhoštění se vztahovalo pouze na Belgii, ne na celé území EU. Ze Španělska se přesunul po roce a půl do Holandska. Maroko opustil z politických a rodinných důvodů. Byl si vědom toho, že není držitelem povolení k pobytu v žádné zemi EU. V rámci EU nikdy o mezinárodní ochranu nežádal. Na území ČR nikoho nezná, má snoubenku v Holandsku. Vypověděl, že do Maroka se vrátit nechce, neboť je členem hnutí Venkov, přičemž ví o případech z řad jeho přátel, kteří byli v této souvislosti uvězněni. Dále zmínil problémy v Maroku s rodinou, která mu vyhrožovala, neboť padělal nějaké doklady. Po propuštění by se vrátil do Holandska, kde by chtěl požádat o azyl.

13. Soud se předně zabýval tvrzením žalobce, že na území České republiky před kontrolou německé policie vůbec nevstoupil, což měl následně podložit i řadou důkazů, ke kterým měl v té době a za ztížených podmínek zajištění přístup.
14. Soud k tomu uvádí, že dle vyjádření německých policejních orgánů se vozidlo, ve kterém jel žalobce spolu s další osobou vyzvednout osobní automobil s nizozemskou registrační značkou, přijíždělo na hraniční kontrolu z české dálnice D8. Je sice pravdou, že žalobce ještě před tím, než byl kontrolován německými policejními orgány, jel po německé dálnici A17 směrem na území České republiky, nicméně, aby žalobce spolu s další osobou vyzvedli osobní automobil, který se nacházel na druhé straně německé dálnice a pro nějž jeli, se otáčeli na sjezdu již na dálnici D8 (na výjezdu v Petrovicích), který označil řidič osobního automobilu, v němž jel žalobce, tedy na území České republiky. Soud je tak toho názoru, že v případě žalobce bylo přinejmenším věrohodně doloženo, že přicestoval na území Spolkové republiky Německo z území České republiky, jak stanoví čl. 2 odst. 1 readmisní dohody.
15. Pokud jde o snímky, které žalobce doložil žalované a které žalobce přiložil i k žalobě, je třeba zdůraznit, že tyto snímky dokládají toliko to, že žalobce jel po německé dálnici a nakupoval občerstvení mj. na území Spolkové republiky Německo. Tyto obrázky však nevyvrací poznatky německých orgánů o tom, že žalobce byl na území České republiky, neboť se automobil, v němž se nacházel žalobce, otáčel na sjezdu české dálnice D8. Za této situace soud aprobuje závěr žalované, že žalobci byl německými orgány odepřen vstup na území Spolkové republiky Německo z území České republiky a že žalovaná byla oprávněna žalobce zajistit. Nejsou tak důvodné námitky žalobce, že žalovaná není k rozhodování vůbec příslušná, že by postup německých policejních orgánů vykazoval znaky kolektivního vyhoštění a že by německé policejní orgány vycházely čistě z faktu, že žalobce po dálnici A17 přijel ze směru České republiky.
16. Soud směrem k žalobci zdůrazňuje, že by měl mít na zřeteli to, že se na území EU v době zajištění již více než rok neměl vůbec nacházet (tj. ani na území Německa, Holandska či České republiky), neboť mu bylo belgickým soudem uloženo vyhoštění z území členských států EU a tzv. smluvních států a zákaz vstupu a pobytu až do 20. 3. 2029. I kdyby byl žalobce zadržen německými orgány, nic by to nezměnilo na tom, že žalobce má být z území EU vyhoštěn orgány jakéhokoli členského státu EU. Žalobce je tedy zjevně osobou, která pro jeho kriminální činnost spojenou s drogami nemá vůbec pobývat na území EU ani smluvní států.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Soud dále zdůrazňuje, že předmětem tohoto řízení je zajištění cizince, nikoli rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Proto je třeba vždy mít na zřeteli smysl řízení o zajištění cizince, kterým není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Celkově může zajištění podle § 27 zákona č. 283/2007 Sb., o Policii České republiky, trvat nanejvýš 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Do té doby tedy musí být vydáno a cizinci doručeno rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tak má velmi krátký časový prostor k tomu, aby učinila veškerá skutková zjištění a současně vydala rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění. I proto zákonodárce stanovil, že možné překážky správního vyhoštění musí být zřejmé již v době před samotným rozhodováním o zajištění, kdy je správní orgán posuzuje pouze předběžně a subsidiárně. Není v možnostech žalované, aby se vyjádřila ke všem relevantním rozmanitostem, které mohou příběhy cizinců přicházejících bez oprávnění k pobytu na území České republiky či EU přinést. Naopak, povinností žalované je přezkoumatelně se vyjádřit právě a jen k těm okolnostem, které individualizují případ cizince, s nímž se vede řízení. Tomuto požadavku žalovaná v daném případě vyhověla.
18. Lhůta 48 hodin od okamžiku zajištění žalobce tak nedovoluje žalované provádět časově náročné úkony ke zjišťování skutkového stavu – např. podání vysvětlení, výsledky dalších osob, prověření situace pomocí kamerových záznamů či opatření údajů o lokalizačních údajích telefonu žalobce. To neznamena, že by žalovaná mohla rozhodovat na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nicméně rozsah zjišťovaných skutečností je limitován omezeným časovým horizontem pro vydání rozhodnutí o zajištění. V případném navazujícím řízení o prodloužení doby trvání zajištění by se již uvedené časové omezení a s tím spojená specifika stran zjišťování skutkového stavu neaplikovala. Soud proto uzavírá, že žalovaná rozhodla o zajištění žalobce na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud tak nepřisvědčil námitce žalobce, že žalovaná porušila povinnost uvedenou v § 50 odst. 3 správního řádu.
19. V případech zajištění cizinců za účelem vyhoštění Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) dlouhodobě judikuje nezbytnost existence reálnosti předpokladu pro vyhoštění. Tento závěr se opírá o usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS. V citovaném usnesení NSS vychází z premisy, že v případě zajištění (cizince) se jedná o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Takový zásah může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem ČR. Proto se správní orgán musí zabývat mj. i v řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti *alespoň potenciálně možné*, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je však správní orgán povinen cizince neprodleně propustit na svobodu; zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný, pokud je předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn.

20. Žalobce v průběhu řízení o zajištění neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by naznačovala, že by jeho vyhoštění pro něj představovalo skutečné nebezpečí vážné újmy (např. že by mu hrozila nějaká forma mučení či že by byl podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu), pouze nekonkrétně uvedl, že měl mít politické problémy spojené s hnutím Venkov, které má problémy s vládou, přičemž někteří z přátel žalobce měli být uvězněni. Podle soudu tato obecná a nekonkrétní tvrzení o politických problémech žalobce v Maroku nepředstavují skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. O tom, že jeho možné problémy spojené s hnutím Venkov nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí, vypovídá dle soudu i to, že žalobce Maroko opustil již v roce 2019 a za celou dobu jeho pobytu v různých státech EU nepodal v žádné zemi žádost o mezinárodní ochranu; to dle soudu odpovídá tomu, že žalobce vycestoval z Maroka spíše z osobních a ekonomických důvodů, než tomu, že by vycestoval ze země původu, protože mu tam hrozí pronásledování či hrozba vážné újmy pro zastávání jeho politických názorů. Soud zdůrazňuje, že žalovaná nemohla za situace, kdy jsou tvrzení žalobce neurčitá a nedůvěryhodná, shledat existenci důvodů znemožňujících vycestování žalobce za předpokladu, že ten pochází z bezpečné země. V době před rozhodnutím o zajištění totiž žalovaná neměla povědomí o takových skutečnostech, z nichž by bylo zřejmé, že by zde mohly být dány překážky znemožňující vyhoštění žalobce. S ohledem na povahu řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění proto žalovaná postupovala správně, pokud po předběžném zhodnocení všech jí známých skutečností učinila předběžný závěr, že vyhoštění žalobce do Maroka jako bezpečné země je *alespoň potenciálně možné* a pokračovala v úkonech, které byla povinna činit v rámci přípravy podmínek pro řízení o samotném vyhoštění.
21. Pokud žalobce až v žalobě zdůrazňoval, že trpí dlouhodobými psychickými potížemi, konkrétně trpí panickými atakami, má potíže se spánkem, ale i dalšími psychiatrickými problémy, soud k tomu uvádí, že žalobce dne 13. 7. 2025 vypověděl, že se po fyzické stránce cítí zdrav, po psychické stránce se dobře necítí, ale je schopen odpovídat na otázky. Z tohoto jeho vyjádření dle soudu nevyplývají žádné zásadní psychické či psychiatrické potíže či problémy, pro které by nebyl schopen zajištění za účelem správního vyhoštění. Soud dále podotýká, že při zadržení žalobce dne 13. 7. 2025 nebyly mezi dočasně odebranými věcmi žalobce žádné léky, což zcela jasně svědčí o tom, že žalobce pravidelně neužívá žádné léky. Soud dále zdůrazňuje, že v zařízení pro zajištění cizinců jsou schopni žalobci zajistit odpovídající lékařskou péči. Soud proto uzavírá, že žalobcem tvrzené zdravotní problémy nemůžou být pro soud důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
22. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl dokazování záznamem z kamerových systémů nacházejících se na české straně dálnice D8 poblíž hranice mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo v době bezprostředně předcházející policejní kontrole na německé straně hranic dne 12. 7. 2025 ve večerních hodinách, neboť obsah předloženého správního spisu byl dostatečný pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť bylo věrohodně doloženo, že žalobce přicestoval na území Spolkové republiky Německo z území České republiky, jak stanoví čl. 2 odst. 1 readmisní dohody.
23. Soud pro nadbytečnost neprovedl ani kopii lékařských zpráv od psychiatra ve francouzském jazyce, neboť případná existence psychiatrických potíží žalobce nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jak je ostatně výše popsáno.
24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, a proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 8. srpna 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce